

той не можа да ся стърпи: очи му ся налѣхъ съ слъзы...

— Бѣдни майки, думаше си само себѣ, — о, защо ли раждате тия нещастны сынове, кои безъ врямя млади и зелены, изгубватъ далечъ отъ васъ живота си!

Умыслень и закахъренъ стигва най сѣтнѣ въ село-то.

— Дѣ има тукъ да лѣжатъ болни Българи, попыта той единъ селѣнинъ, що идеше на срѣща му.

— Тамъ въ черковный дворъ, — отговори той, като го насочи отдѣ да отиде.

Съ нетърпение голѣмо едва той пристигва. Страхъ го съвзе, като хвлезе въ двора и като видя натъркаляны хора подъ стряхъ-тъ, дѣто лежахъ нѣколко болни безъ покрывъ, безъ хлѣбець; милостиви селены имъ принасятъ хлѣбъ и водицъ, нѣ кому първо.

Петръ изрѣди сичкы да глѣда, безъ да попыта нѣкого; нѣ като не можя да го види нийдѣ, попыта на края единъ старецъ.

— Той тука, отговори старецъ-тъ, вижъ тамъ да онѣзи странж. Той сега бѣше тадѣсь.

Петръ отиде нататкъ и намѣри Василя че